Lietas arhīva Nr. C-0145-22
ECLI:LV:ELT:2022:1130.C75014522.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2022. gada 30. novembrī

Ekonomisko lietu tiesa,
tiesnesis Aivars Latkovskis,
tiesas sēžu sekretāre Katrīna Ciganska,

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu *akciju sabiedrības Nosaukums A* prasībā pret *individuālo komersantu* Nosaukums Bpar zaudējumu atlīdzību, kas izriet no konkurences tiesību pārkāpuma.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Ekonomisko lietu tiesas tiesneša 2022. gada 19. septembra lēmumu ierosināta civillieta *akciju sabiedrības Nosaukums A* prasībā pret *individuālo komersantu Nosaukums B* par zaudējumu atlīdzību, kas izriet no konkurences tiesību pārkāpuma. Prasības pieteikumā lūgts piedzīt no atbildētāja prezumētos zaudējumus, kas radušies no neatļautas darbības – konkurences tiesību pārkāpuma (horizontālas aizliegtas vienošanās), 10 % apmērā jeb 819,00 EUR, kas aprēķināts no 2014. gada 7. aprīlī noslēgtā Uzņēmuma līguma samaksātās summas. Prasība pamatota ar Civillikuma 1635., 1779., 1895. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra direktīvas 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valsts tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un ES konkurences tiesību pārkāpumiem (turpmāk – Direktīva) 17. panta otro daļu, Ministru kabineta 2008. gada 29. septembra noteikumu Nr. 796 "Kārtība, kādā nosakāms naudas sods par Konkurences likuma 11. panta pirmajā daļā un 13. pantā paredzētajiem pārkāpumiem" (redakcijā, kas bija spēkā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2016. gada 31. martam) 15. punktu, Konkurences likuma 21. pantu (redakcijā, kas bija spēkā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 31. decembrim).

Prasības pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[1.1] Konkurences padomes 2015. gada 14. decembra lēmums Nr. E02-58 stājies spēkā 2020. gada 28. februārī, ar kuru konstatēts, ka pretendentu grupa: *sabiedrība ar ierobežotu atbildību Nosaukums C*, *sabiedrība ar ierobežotu atbildību Nosaukums D*, *sabiedrība ar ierobežotu atbildību Nosaukums E, sabiedrība ar ierobežotu atbildību Nosaukums F, sabiedrība ar ierobežotu atbildību Nosaukums G*, *sabiedrība ar ierobežotu atbildību Nosaukums H*un atbildētājs, piedaloties prasītāja iepirkuma "Meža stādīšana un atjaunoto meža platību agrotehniskā kopšana Austrumvidzemes mežsaimniecībā 2014.-2016. gadā" procedūrā pieļāvusi Konkurences likuma 11. panta pirmajā daļā noteiktā vienošanās aizlieguma pārkāpumus. Konstatēts, ka starp uzņēmumiem ir notikusi informācijas apmaiņa attiecībā uz dalību un tās nosacījumiem prasītāja organizētajos iepirkumos. Ar uzņēmumu darbībām tika kavēta lietas izmeklēšana un līdz ar to slēpts pārkāpums, uzskatot šos apstākļus par atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

Vienošanās rezultātā atbildētājs kavēja, ierobežoja un deformēja konkurenci, jo prasītājs nav saņēmis patiesi konkurējošus piedāvājumus, bet gan tikai konkurenci imitējošus piedāvājumus.

Atbildētājs Konkurences padomes lēmumu pārsūdzēja, taču vēlāk Administratīvajā apgabaltiesā pieteikumu atsauca, lūdzot izbeigt tiesvedību.

[1.2] Ņemot vērā, ka zaudējumu apmēru ir pārmērīgi grūti noteikt, atbilstoši Konkurences padomes izstrādātajam metodiskajam materiālam prasītājs prezumē, ka nodarītais kaitējums ir 10 % jeb 819,00 EUR, kas aprēķināts no summas, ko prasītājs ir samaksājis atbildētājam atbilstoši 2014. gada 7. aprīlī noslēgtajam Uzņēmuma līgumam par meža apsaimniekošanas darbu veikšanu. Prasības summa aprēķināta atbilstoši prasības pieteikumam pievienotajiem atbildētāja izrakstītajiem rēķiniem un prasītāja maksājuma uzdevumiem.

[1.3] Prasītājs 2022. gada 3. augustā nosūtīja atbildētājam pirmstiesas brīdinājumu, aicinot atbildētāju labprātīgi ārpus tiesas ceļā atlīdzināt radušos zaudējumus. Atbildētājs līdz prasības iesniegšanas dienai tiesā zaudējumus nav atlīdzinājis. No atbildētāja nav saņemti nekādi iebildumi.

[1.4] Atbildētāja konkurences tiesību pārkāpums izriet no neatļautas darbības, par kuru Konkurences padome atbildētājam piemērojusi sodu. Prasītājs uzskata, ka prasības celšanai piemērojams Civillikuma 1895. pantā noteiktais noilguma termiņš – 10 gadi no pārkāpuma konstatēšanas brīža.

[2] Atbildētājs paskaidrojumus, iebildumus, lūgumus un prasībā norādīto apstākļu izslēdzošus pierādījumus nav iesniedzis.

[3] Tiesas sēdē 2022. gada 16. novembrī prasītājs uzturēja prasības pieteikumā norādītos argumentus. Atbildot uz tiesas jautājumiem, prasītājs apstiprināja, ka prasība pēc būtības pamatota ar Konkurences likuma 21. panta trešo daļu, tāpēc tiesai nav iesniegti pierādījumi, kas pamatotu zaudējumu apmēru.

[4] Atbildētājs uz 2022. gada 16. novembra tiesas sēdi neieradās, lai gan par tiesas sēdes laiku un vietu tika paziņots likumā noteiktajā kārtībā. Par neierašanās iemesliem atbildētājs nav informējis tiesu. Tiesa atzina atbildētāja neierašanos par neattaisnotu.

Tiesa 2022. gada 25. oktobrī saņēma *valsts akciju sabiedrības „Latvijas Pasts"* paziņojumu, ka tiesas ierakstītais pasta sūtījums atbildētājam (prasības pieteikuma noraksts, nosakot pienākumu sniegt rakstveida paskaidrojumus) tiek atgriezts tiesai, jo sūtījumam ir beidzies glabāšanas laiks. Atbilstoši Civilprocesa likuma 56. panta 2.[4] daļai, 56.[1] panta pirmās daļas 3. punktam un otrajai daļai minētie dokumenti uzskatāmi par izsniegtiem atbildētājam septītajā dienā no nosūtīšanas dienas. Proti, ir uzskatāms, ka atbildētājs saņēma tiesas sūtītos dokumentus, bet tiesas noteiktajā termiņā nav sniedzis paskaidrojumus.

Ņemot vērā, ka atbildētājs nesniedza paskaidrojumu par prasību, kā arī neieradās pēc tiesas aicinājuma uz tiesas sēdi, nepaziņojot neierašanās iemeslu, tiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 208.[1] panta pirmo daļu taisa aizmugurisku spriedumu.

Motīvu daļa

[5] Novērtējot prasības pieteikumā izklāstītos paskaidrojumus un pārbaudot lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir noraidāma.

[6] Konkurences likuma 21. pants kopš tā spēkā stāšanās 2002. gada 1. janvārī vispārīgi ir noteicis, ka tirgus dalībnieks, kas pārkāpj šā likuma

noteikumus, sedz zaudējumus, kas pārkāpuma dēļ radušies citam tirgus dalībniekam vai līguma pusei. Arī spēkā esošā Konkurences likuma 21. panta pirmās daļas pirmais teikums faktiski atkārto vispārīgo regulējumu, ka persona, kura ir cietusi zaudējumus šā likuma pārkāpuma dēļ, ir tiesīga prasīt no pārkāpēja zaudējumu atlīdzību. Tādējādi no Konkurences likuma 21. panta pirmās daļas pirmā teikuma un arī no vispārējā Civillikuma regulējuma (piemēram, Civillikuma 1635., 1772. un 1779. pants) izriet, ka persona, kura cietusi zaudējumus konkurences tiesību pārkāpuma dēļ, ir tiesīga prasīt un saņemt no pārkāpēja zaudējumu atlīdzību.

Savukārt no vispārīgā Civillikuma regulējuma izriet un doktrīnā atzīts (piemēram, *K. Torgāns, Saistību tiesības. Otrais papildinātais izdevums.- Rīga: Tiesu nama aģentūra, 2018., 210. lpp)*, ka zaudējumu atlīdzināšanas pienākums iestājas, ja tiek konstatēti trīs priekšnoteikumi: 1) nodarītāja prettiesiska rīcība; 2) zaudējumu esība un 3) cēloniskais sakars starp prettiesisko rīcību un zaudējumu. Ja netiek konstatēts kaut viens no iepriekš minētajiem nosacījumiem, zaudējumu atlīdzināšanas pienākums neiestājas. Konkurences likuma 21. panta pirmās daļas pirmais teikums neparedz izņēmumus no šī vispārējā regulējuma, tāpēc arī konkurences tiesību pārkāpuma gadījumā ir jākonstatē šie trīs priekšnoteikumi.

[7] Prasības pieteikumam pievienots Konkurences padomes 2015. gada 14. decembra lēmums, ar kuru konstatēts, ka vairākas sabiedrības, t. sk. atbildētājs, piedaloties prasītāja 2014.-2016. gada iepirkuma procedūrā, pieļāva Konkurences likuma 11. panta pirmajā daļā noteikto karteļa vienošanās pārkāpumu. Līdz ar to prasītājs ir pierādījis, ka atbildētājs ir izdarījis prettiesisku rīcību.

[8] Prasītājs lūdz piedzīt no atbildētāja zaudējumus 10 % apmērā jeb 819,00 EUR, kuras piedziņa pamatota ar Konkurences likuma 21. pantu (redakcijā, kas bija spēkā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 31. decembrim), kas aprēķināta no 2014. gada 7. aprīlī noslēgtā Uzņēmuma līguma par meža apsaimniekošanas darbu veikšanu summas, ko prasītājs ir samaksājis atbildētājam. Prasītājs iesniedzis pušu noslēgto Uzņēmuma līgumu un piecus atbildētāja 2014. gada izrakstītos rēķinus (12. maija Nr. 15WM/2014, 3. jūnija Nr. 17WM/2014, 19. septembra Nr. 26WM/2014, 30. septembra Nr. 28WM/2014, 2. oktobra Nr. 30WM/2014) kopā ar prasītāja maksājuma uzdevumiem, kuros atspoguļota summa, kādu prasītājs ir samaksājis atbildētājam par no līguma izrietošajiem paveiktajiem darbiem. Tomēr tiesas ieskatā prasītājs ar šiem dokumentiem ir pierādījis kopējo samaksāto summu par konkrētajiem darbiem, bet nav pierādījis zaudējumu esības faktu.

[8.1] Eiropas Savienības (ES) dalībvalstu nacionālajās tiesību sistēmās ir ietvertas Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 101. un 102. pantam pielīdzināmas tiesību normas, izveidojot atsevišķu konkurences tiesību sistēmu. Daļa no Konkurences likuma tiesību normām ir veidotas pēc ES tiesību parauga. Pastāvot būtībā analoģiskam tiesiskajam regulējumam un likumdevēja mērķim harmonizēt Latvijas un ES konkurences tiesību normas, Konkurences likuma piemērošanai nebūtu jāatšķiras no tā, kā tiek piemērotas attiecīgas LESD normas (*Senāta 2008. gada 8. oktobra spriedums lietā Nr. SKA-344/2008*). Ciktāl nacionālās tiesības ir identiskas ES regulējumam, tiktāl var salīdzinošā perspektīvā izmantot ES Tiesas praksi. ES Tiesas judikatūra ir saistoša, izskatot lietas par zaudējumu, kas izriet no konkurences tiesību pārkāpumiem, piedziņu (*sk. Senāta 2019. gada 9. aprīļa spriedums lietā Nr. SKC-94/2019*).

Direktīva tika pieņemta 2014. gada 26. novembrī, lai palielinātu patērētāju un tirgus dalībnieku lomu iespējamo konkurences tiesību pārkāpēju disciplinēšanā, atvieglojot to iespēju pieprasīt zaudējumu atlīdzību no konkurences tiesību pārkāpējiem gan Latvijā, gan ES (Direktīva pieejama oficiālajā ES tīmekļa vietnē: *https://eur-lex.europa.eu/*). Direktīvas 17. panta 2. punkts paredz, ka karteļa izdarītu pārkāpumu gadījumos tiek pieņemts, ka ir radies kaitējums. Pārkāpējam ir tiesības atspēkot minēto prezumpciju. Proti, Direktīva ieviesa regulējumu, kas paredzēja jaunas prezumpcijas piemērošanu – kaitējuma (zaudējumu) esības faktu, ja ir konstatēts karteļa izdarīts pārkāpums. Pirms Direktīvas ES tiesībās nepastāvēja līdzīga rakstura prezumpcija.

ES tiesa atzina, ka, lai noteiktu Direktīvas 17. panta 2. punkta piemērojamību laikā, ir jāpārbauda, vai aplūkotā situācija ir radusies pirms Direktīvas transponēšanas termiņa beigām vai arī tā turpina radīt sekas pēc šī termiņa beigām (*ES Tiesas 2022. gada 22. jūnija spriedums lietā Volvo un DAF Trucks, C-267/20, 99. punkts*). No minētā ES tiesas sprieduma izriet, ka Direktīvas 17. panta 2. punktā ietvertā prezumpcija pieder pie materiālo tiesību normām un šī prezumpcija nav attiecināma uz konkurences tiesību pārkāpumiem, kas notikuši pirms Direktīvas transponēšanas.

Direktīva nav tieši piemērojama Latvijas nacionālajā tiesību sistēmā. Latvijai kā ES dalībvalstij bija jānodrošina Direktīvā noteikto prasību pārņemšana nacionālajos tiesību aktos līdz 2016. gada 27. decembrim. Grozījumi Konkurences likumā, ar kuriem ieviestas vispārīgas Direktīvas prasības, pieņemti 2017. gada 5. oktobrī un stājās spēkā 2017. gada 1. novembrī. Savukārt Direktīvas 17. panta 2. punkta prezumpcija likumā tika iekļauta agrāk – ar Konkurences likuma grozījumiem (21. pantā paredzot jaunu trešo daļu), kas stājās spēkā 2016. gada 15. jūnijā. Konkurences likuma 21. panta trešajā daļā faktiski ir ietvertas divas prezumpcijas: 1) tieši no Direktīvas 17. panta 2. punkta izrietoša prasība - ja pārkāpums izpaužas kā karteļa vienošanās, tiek prezumēts, ka pārkāpums radījis kaitējumu; 2) prezumpcija par zaudējumu apmēru - ja pārkāpums izpaužas kā karteļa vienošanās, tiek prezumēts, ka tā rezultātā cena paaugstināta par 10 procentiem. No iepriekš minētā ES tiesas sprieduma izriet, kā arī doktrīnā tiek atzīts (*Dzelve M. 10 procentu pārmaksas prezumpcija un tās intertemporālā piemērojamība. Jurista Vārds, 30.08.2022., Nr. 35 (1249), 20.-25.lpp.*), ka attiecīgi arī Konkurences likuma 21. panta trešajā daļā ietvertās prezumpcijas ir materiālās tiesību normas un ir attiecināmas uz konkurences tiesību pārkāpumiem, kas izdarīti (vai turpināti) sākot no 2016. gada 15. jūnija.

Konkurences padomes 2015. gada 14. decembra lēmumā konstatētais pārkāpums noticis no 2014. gada 25. februāra līdz 2014. gada 3. oktobrim, proti, pirms Direktīvas transponēšanas termiņa beigām, kā arī pirms attiecīgo grozījumu veikšanas Konkurences likuma 21. pantā. Līdz ar to konkrētajā gadījumā nav pamata piemērot Konkurences likuma 21. panta trešajā daļā ietverto regulējumu, jo atbildētāja veiktais konkurences tiesību pārkāpums ir izdarīts pirms attiecīgā regulējuma spēkā stāšanās. Tā kā minētās prezumpcijas šajā gadījumā nav piemērojamas, tad ir piemērojama Konkurences likuma 21. panta pirmā daļa un vispārīgais materiālo tiesību regulējums, kas paredz pierādīt arī zaudējumu esības faktu.

[8.2] Konkurences likuma 21. panta pirmās daļas otrais teikums (spēkā no 2017. gada 1. novembra) paredz, ka gadījumā, ja konkurences tiesību pārkāpuma radīto zaudējumu apmēru praktiski nav iespējams noteikt vai ir pārmērīgi grūti precīzi noteikt, tiesa nosaka zaudējumu apmēru, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem. Tomēr šo regulējumu var piemērot tikai gadījumā, ja vispār ir pierādīts zaudējumu esības fakts. Uz to norāda arī Konkurences likuma 21. panta pirmās daļas grozījumi, ietverot frāzi, ka tiesa nosaka zaudējumu apmēru, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem. Proti, ņemot vērā, ka Konkurences likuma 21. panta trešās daļas prezumpcija par kaitējuma esību nav piemērojama, tad prasītājs nav atbrīvots no pienākuma pierādīt kaitējuma esību, kā arī iesniegt pierādījumus, pamatojoties uz kuriem tiesa varētu noteikt zaudējumu konkrētu apmēru pēc saviem ieskatiem.

Uz šādu likumdevēja gribu un interpretāciju norāda arī likumprojekta "Grozījumi Konkurences likumā" anotācija (2017. gada 5. oktobra grozījumi, kas stājās spēkā 2017. gada 1. novembrī, un anotācija pieejama tīmekļa vietnē https://likumi.lv). No anotācijas izriet, ka ar šiem grozījumiem tiek paredzētas *tiesas tiesības noteikt zaudējumu atlīdzības apmēru, balstoties uz pierādījumu kopumu. Zaudējumu atlīdzināšanas prasībās tiesām un pusēm būtiskas grūtības rada tas, kā noteikt radītā zaudējuma apmēru (..). Ja konkurences tiesību pārkāpuma radīto zaudējumu, tomēr praktiski nav iespējams vai ir pārmērīgi grūti precīzi noteikt zaudējumu atlīdzības apmēru, tiesa ir tiesīga zaudējumu atlīdzības apmēru novērtēt, balstoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, atkāpjoties no Civillikumā noteiktā tiesisku pierādījumu paticamības pakāpes pierādīšanas standarta*.

[8.3] Arī ES tiesa jau iepriekš minētajā spriedumā secināja, ka Direktīvas 17. panta 1. punktā ietvertā tiesību norma ir procesuāla. Attiecīgā Direktīvas norma paredz, ka dalībvalstis nodrošina, ka valstu tiesām ir tiesības saskaņā ar valsts procedūrām novērtēt kaitējuma apmēru, ja ir konstatēts,

ka prasītājam ir nodarīts kaitējums, bet praktiski nav iespējams vai ir pārmērīgi grūti precīzi noteikt kaitējuma apmēru, balstoties uz pieejamajiem pierādījumiem. Proti, Direktīva nepārprotami norāda, ka precīzu kaitējumu apmēru var noteikt no pierādījumu kopuma tikai tad, ja ir konstatēts, ka prasītājam kaitējums ir nodarīts. Tādējādi, sākotnēji prasītājam vispār ir jāpierāda, ka kaitējums ir nodarīts. Atbilstoši šai Direktīvas normai tika veikti arī grozījumi Konkurences likuma 21. panta pirmajā daļā.

Vienlaikus minētie grozījumi Konkurences likuma 21. pantā, kas attiecas uz konkrēta zaudējuma apmēra noteikšanu pēc tiesas ieskata, pēc būtības tikai precizēja jau iepriekš pastāvošo regulējumu – gramatiski saskaņojot tekstu ar Direktīvas tekstu un uzsverot, ka precīzu zaudējumu apmēru tiesa pēc saviem ieskatiem nosaka, pamatojoties uz iesniegtajiem pierādījumiem. Proti, jau vismaz sākot ar 2008. gada 16. aprīli no Konkurences likuma 21. panta (vēlāk pirmās daļas) un vispārīgā Civillikuma regulējuma izrietēja, ka persona, kura cietusi zaudējumus konkurences tiesību pārkāpuma dēļ, ir tiesīga prasīt un saņemt no pārkāpēja zaudējumu atlīdzību, kā arī tika noteiktas tiesas tiesības noteikt precīzu zaudējumu atlīdzības apmēru. Tomēr tikai no 2016. gada 15. jūnija ar materiālo tiesību normu prasītājs attiecībā uz karteļa vienošanās pārkāpumiem faktiski tika atbrīvots no pienākuma pierādīt zaudējumu esību vai konkrētu (precīzu) tā apmēru.

[8.4] Tiesa secina, ka gadījumā, ja karteļa vienošanās pārkāpums ir noticis līdz 2016. gada 15. jūnijam, tad prasītājam ir jāsniedz pierādījumi, kas pierāda kaitējuma (zaudējuma) esības faktu, kā arī tādi pierādījumi, kas pierāda konkrētu zaudējumu atlīdzības apmēru vai arī ļauj tiesai pēc saviem ieskatiem noteikt konkrētu zaudējumu apmēra lielumu.

Prasības pieteikumam nav pievienoti šādi pierādījumi, kā arī tiesas sēdē prasītājs nepārprotami apstiprināja, ka nekādi pierādījumi par kaitējuma (zaudējumu) esību vai to apmēru nav iesniegti. Prasītājs kļūdaini uzskata, ka šajā lietā ir iespējams netieši atsaukties uz Konkurences likuma 21. panta trešās daļas prezumpcijām, tāpēc prasītājs nav pat centies pierādīt zaudējumu esības faktu, bet ir paļāvies tikai uz matemātisku 10 % aprēķinu no kopējās samaksātās summas atbildētājam saistībā ar līgumu. Tādējādi tiesa konstatē, ka prasībai nav pievienoti nekādi pierādījumi, kas apliecina zaudējumu esību un to precīzu vai aptuvenu apmēru. Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka prasība kā nepamatota noraidāma, jo nav pierādīta zaudējumu esība.

[9] Prasības noraidīšanas gadījumā atbilstoši Civilprocesa likuma 42. panta otrajai daļai tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piedzenami no prasītāja valsts ienākumos. Lietā aprēķināti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 11,22 EUR (par prasības pieteikuma un pavēstes nosūtīšanu atbildētājam, pavēstes nosūtīšanu atbildētāja pārstāvim). Ņemot vērā, ka Civilprocesa likums neparedz pavēstes nosūtīšanu atbildētāja pārstāvim (individuālajam komersantam uz deklarēto adresi, nevis juridisko adresi), tiesa to veica pēc savas iniciatīvas nolūkā sasniegt atbildētāju, tāpēc šādi izdevumi par pavēstes nosūtīšanu atbildētāja pārstāvim nav piedzenami no prasītāja. Valsts labā piedzenami 9,11 EUR (par prasības pieteikuma un pavēstes nosūtīšanu atbildētājam) no prasītāja.

[10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei - 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš minēto un Civilprocesa likuma 193. un 208.[1] pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt *akciju sabiedrības* Nosaukums Aprasību pret *individuālo komersantu Nosaukums B* par zaudējumu piedziņu.

Piedzīt no *akciju sabiedrības Nosaukums A,* reģ. Nr. /reģistrācijas numurs/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 9,11 EUR. Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa veicama Valsts kases kontā Nr. LV51TREL2190458019000, iesniedzot Ekonomisko lietu tiesā samaksu apliecinošus dokumentus sprieduma labprātīgai izpildei noteiktajā termiņā.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedums sastādīts un pieejams 2022. gada 30. novembrī.

Prasītājs aizmugurisku spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā 20 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas (2022. gada 30. novembris), iesniedzot apelācijas sūdzību Ekonomisko lietu tiesā.

Atbildētājs 20 dienu laikā no aizmuguriska sprieduma nosūtīšanas dienas ir tiesīgs iesniegt Ekonomisko lietu tiesā pieteikumu par tiesvedības atjaunošanu un lietas izskatīšanu no jauna.

Tiesnesis A. Latkovskis

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.